

Hồi thứ sáu mươi lăm

Can qua trời Tây; Hiểm độc vô song

Đại mặc đồ thủ Khố Ty đưa mắt nhìn những người thuộc Mãng long hội đang đứng quanh đó một lượt rồi nói:

– Bẩm minh chủ có hai quái khách bất minh đang cùng Lãnh hoàn chủ vờn nhau, bốn toà đã phái Cung Ninh đi yểm trợ rồi!

Sở Vân nói giọng lạnh băng:

– Được rồi! Ôi xin Khố hoàn chủ lùi ra, đứng bên giám trận. Đại diện sĩ! Xin mời!

Lời chàng chưa dứt thì một vầng hồng quang đã cuốn tới người chàng như một áng cầu vồng rực rỡ kinh khí rợn người. Lập tức thân hình Sở Vân bốc lên cuốn theo luồng sáng lấp lánh đó, liên tiếp hơn chín lần quay lộn, người chàng như một mũi khoan quay tít bắn theo mũi kiếm đang chia thẳng vào mặt Đái Vô Song, điểm liên tiếp vào ngũ quan của lão ta. Đái Vô Song lập tức hiểu ý ngay, với đường kiếm độc tôn thiên hạ hơn năm mươi năm này mà Sở Vân đối phó theo cách ấy thì đủ biết võ công và hoả hầu của chàng thâm hậu khôn lường và nguy cơ lập tức đe dọa Đái Vô Song trong nháy mắt.

Lão nhân nọ vội lắc đầu, xoay cổ tránh khỏi mũi kiếm lạnh buốt của Sở Vân và đang trong tư thế đảo bộ ấy, Đái Vô Song lại tung ra mười bảy kiếm, nhuyễn kiếm và tả thủ tung chưởng như gió cuốn vào sườn Sở Vân, nhưng Sở Vân đã bay người sang bên và từ phía ấy bắn tới như sấm sét, hai đối thủ lại quện vào nhau như không còn phân biệt được ai là ai nữa.

Cửa luân quân tử Cổ Phàm đứng ngoài quan sát lẩm bẩm:

– Ta.. ta hiểu rồi, dù hấn chỉ luôn lách qua thế kiếm của Đái Vô Song nhưng quả thật võ công của hấn thật là trác tuyệt, cao hơn ta rất nhiều nhưng sao lại thế, hôm nay sự dũng mãnh của hấn đâu không thấy thể hiện? Cứ như hấn đang chìm vào một cái động nào đó mà chưa chịu nổi lên vậy?

Tuy vậy qua hai mươi một lần công thủ dữ dội vào nhau, Đái Vô Song đã bị đẩy lùi ba bước. Còn mười mấy cao thủ của Mãng long hội thì trong lúc giám trận cứ chiếm dần các địa thế thuận lợi để có thể bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng liên thủ tấn công vây hấn đối phương được.

Cô Yển La hấn thấy thế thì đưa mắt nhìn Đại mặc đồ thủ Khố Ty thấy ông ta sắc mặt vẫn lạnh lùng, nhưng qua ánh mắt thì thấy ông ta

đã không bỏ sót bất cứ một động tĩnh nào, diễn biến nào trong trường đấu và từ những người bao quanh.

Lúc ấy cánh tay phải của Sở Vân khẽ rung lên liên tiếp mười lần, gạt bắn đường kiếm hung dữ như con mãnh xà thất sắc công về phía mình, rồi sau đó chàng ta đứng yên bất động, lấy tĩnh chế động, đường kiếm nào của chàng đưa ra cũng làm cho đối phương né tránh một nhoài. Trong màn đêm kiếm ảnh lấp lánh lúc thì như những đợt sóng bạc xô thẳng vào nhau, lúc thì như những tia chớp, những ánh sao lấp lánh chiếu lên chói mắt rồi vụt tắt, hai đối thủ liên tiếp tung ra những tuyệt chiêu kiếm pháp, làm cho không gian quanh đấy như chết lặng đi vì khủng khiếp.

Đã qua hơn bốn mươi chiêu, Sở Vân đã thử kiểm nghiệm thực tế kiếm pháp của đối phương, và thấy rõ đã quả là một tay kiếm tối thượng, chỉ thấp hơn Ngũ nhạc nhất kiếm một đường tơ kẽ tóc mà thôi. Do đó nếu nói Đái Vô Song giao đấu với Sở Vân thì quả là đang đấu nhưng ông ta tuyệt không phải là đối thủ của Sở Vân. Điều đó những người đứng ngoài giám trận ai ai cũng đều nhìn thấy rõ và điều đó báo hiệu cho một cuộc đại hỗn chiến sẽ bắt đầu diễn ra.

Cổ Phàm nhìn vào trận đó thấy rõ uy danh vang dội Lưỡng hà của Đái Vô Song sắp bị huỷ diệt, hấn hiếu tất cả và từ từ đưa tay lên trầm giọng nói:

– Hỡi các anh em hãy báo thù cho những người đã hy sinh!

Lời nói dứt cánh tay của Cổ Phàm cũng vừa chém xuống, lập tức Tam cuồng sĩ tung người lên cao bắn vào Sở Vân, nhưng đã có một bóng người bay vọt lên chặn lại quát to:

– Lũ thất phu bốn toà lấy đầu chó của ba đứa bay bây giờ!

Thế là cả bốn người quỳen lấy nhau ác chiến dữ dội ngay từ trên không đến khi đáp xuống thì đã không rời nhau ra được nữa rồi.

Song thần tiên vừa nhảy đến phía sau Sở Vân thì Cô Yển La hán đã lao vọt tới chặn lại, tuy biết mình chỉ có một chọi một với hai vị ấy, nhưng như không hề sợ thất bại, Cô Yển La hán dùng mãnh trở hết sức lực kịch đấu ngay, vừa đánh vừa nói:

– Mệnh danh là Song thần tiên của Nam cực điện mà giở trò đánh lén à? Ta không dung thứ cho hành động hèn hạ của các vị đâu!

Hai vị ấy một vị là Ngọa vân tiên Trương Phục và vị kia là Lăng giang tiên Lỗ Hựu Thành là người có công khai sáng Mãng long hội, võ công siêu tuyệt, Trương Phục nhìn đại la hán nghênh ngang nói:

– Nghiêm Tiểu Thiên! E rằng sau hôm nay cái mồm dẻo quẹo của

người hết còn cơ hội để thi thố nữa đâu!

– Mẹ kiếp cứ chờ đấy xem các người có ban nhiều bản lĩnh nào?

Nghiêm Tiểu Thiên chưa nói hết câu thì một luồng chưởng phong cực kỳ mạnh mẽ đã quật tới bên hông ông ta rồi. Cô Yển La hán hét lên một tiếng, tả thủ vung Kim cô vĩ như rồng như báo chụp, quật, chém vào Ngọa vân tiên, còn tả chưởng dồn chân lực đánh ra những chưởng như bão tố vào người Lăng giang tiên Lỗ Hựu Thành. Ngay lúc ấy Lý Khải đã gầm lên, múa tits binh khí lao thẳng vào Song thần tiên cùng Cô Yển La hán sát vai chiến đấu. Nhưng Ngọc long Tiêu Lương đã múa cặp ngân câu nhảy tới đón đầu chặn lại, khiến Lý Khải nổi giận vung trường đao như mây trôi nước cuốn, liên tiếp tấn công vũ bão vào Tiêu Lương, đao quang lấp lánh kiếm trời mờ đất.. Còn Tiêu Lương thì thận trọng sử cặp ngân câu cố sức chống đỡ, thế thủ.

Trong lúc đang khấp khởi mừng thầm vì có Lý Khải tiếp sức, Nghiêm Tiểu Thiên bị Lăng giang tiên Lỗ Hựu Thành đánh liên tiếp mười mấy chưởng phải tháo lui xa hơn bảy bước, Trương Phục cũng thừa thế xông vào, chỉ, chưởng, quyền cước, tung ra liên tiếp vào đối thủ, miệng quát lớn:

– Nghiêm Tiểu Thiên! Người hãy lo giữ cái mạng chó của mình, đừng mong dựa vào ai nữa.

Lúc này Cô Yển La hán không thềm nói năng gì nữa, tay vung Kim cô vĩ, tay tung chưởng liên tiếp đón đỡ và tấn công hai đại cao thủ kia.

Cổ Phàm bình tĩnh quan sát tình hình rồi vẫy tay ra đằng sau, lập tức bốn người mặt trắng không râu được gọi là Tứ tinh quân của Mãng long hội rút ra bốn quả thiết chuỳ sáng lấp lánh chuẩn bị xung trận.

Hồng kiếm lạc phách Đái Vô Song hai mắt mở to, tóc tai rối tung múa nhuyển kiếm cố gắng chống đỡ thế công cuộn cuộn, mênh mang như sóng biển của Sở Vân. Ngay lúc ấy bốn quả thiết chuỳ xé gió giáng vào các huyệt trọng yếu trên khắp người Sở Vân thế mạnh như vũ bão. Sở Vân xoay người quanh mũi chân, trường kiếm Hắc long trong tay chàng như một con rồng bạc đảo lộn chặn đứng bốn quả chuỳ của Tứ tinh quân, đồng thời tả chưởng tung ra giáng thẳng vào thế kiếm ác độc của Đái Vô Song. Nhìn thấy Sở Vân nhẹ nhàng đối phó với năm tuyệt đại cao thủ mà vẫn chiếm được phần ưu thế thì Cổ Phàm lo sợ bội phần, hần từ từ bước đến lạnh lùng nói:

– Sở Vân ta cũng rất áy náy, vì dùng cách này để báo thù, nhưng cũng chỉ có một cách ấy thôi. Ta xin đặc tội vậy!

– Sở mỗ không hề để ý điều đó.

Nói rồi lập tức thanh trường kiếm trong tay Sở Vân đã chém bay vạt áo của một trong bốn Tứ tinh quân nọ, trong nháy mắt đã bức lùi năm cao thủ kia về phía sau hơn sáu bước.

Cửu luân quân tử Cổ Phàm hơi ngần ngại, kẻ đại cừu của bọn họ là Sở Vân nhưng ngoài Sở Vân lại còn có những thuộc hạ vô cùng lợi hại nữa nên kế sách ban đầu của hắn đã có những điều không thuận lợi. Đang lúc Cổ Phàm đang phân vân có nên tham gia trận đấu hay chưa thì từ trong không trung vang lên một tiếng cười chói tai, càng lúc càng gần lại, tuy bên ngoài vẫn giữ vẻ thản nhiên, nhưng tinh ý vẫn thấy sắc mặt của Cổ Phàm tối sầm lại.

Còn Sở Vân vừa tấn công năm đối thủ nọ vừa hỏi:

– Cổ đầu lĩnh người hãy đoán xem, người sắp đến là bạn hay thù?
– Sở Vân ta cho rằng người ấy chẳng phải là đồng bọn của người đâu! Cổ Phàm nói.

– Đúng người đoán đúng đấy. Người ấy là kẻ thù của bọn ta đấy!

Cô Yến la hán một mình luống cuống cầm sự với Song thần tiên nhưng vẫn chen vào:

– Lão đệ, cái đồ quỷ quái ấy thích cười ấy là kẻ thù lâu năm của lão phu có tên là Hồng ảnh lang trung Trần Hạc đấy.

Còn Đại mặc đồ thủ Khố Tỵ thì hoàn toàn im lặng từng chiêu, từng thức xuất ra cực kỳ mạnh mẽ và cũng đầy hiểm ác, hùng dũng, quyết đấu với Tam cuồng sĩ của Mãng long hội. Mặc dù ba người ấy võ nghệ cao cường, nội ngoại công phu thâm hậu nhưng đấu với Khố Tỵ cũng chỉ giữ được thế quân bình trong thời gian trước mắt, còn nếu kéo dài họ sẽ lâm vào cảnh bại vong. Trong lúc ấy một bóng người áo đỏ đã bay vào trước mặt họ đứng nhìn mấy người thuộc hạ của Sở Vân trùng trùng.

– Trần Hạc, người là đồ tiểu nhân, kẻ đục nước béo cò. Cô Yến La hán nói.

– Nghiêm Tiểu Thiên! Người hãy liệu mà giữ lấy sức lực chiến đấu tiếp chứ!

Trần Hạc lạnh lùng đứng bên một gốc tùng cổ thụ, tà áo đỏ phát phơ trong gió, khuôn mặt trắng bệch, tuổi chừng sáu mươi nhưng đôi mắt sáng như ánh điện, lúc trẻ là một người khá đẹp trai. Trần Hạc chăm chú nhìn Cổ Phàm, cất tiếng cười rất khó hiểu nói:

– Cổ đầu lĩnh tha thứ, lão phu là Trần Hạc, quen gọi là Hồng ảnh lang trung. Lão phu không thích nói dối, nhưng việc hôm nay đã đến lúc căng thẳng. Giữa hai chúng ta vốn chẳng có quan hệ gì, nhưng lúc này vì đứng cùng một bên chiến tuyến lại có cùng một kẻ thù. Vì vậy cần

phải sát cánh bên nhau. Nếu không đơn độc từng phái sẽ làm đắc ý kẻ thù.

Cửu luân quân tử gật đầu nói:

– Khi được biết các hạ đến đây, tại hạ đã muốn cùng các hạ liên thủ hợp lực, chúng ta không cần bàn đến việc thắng bại, mà chỉ cần hiệp lực thắng thù.

– Cổ đầu lĩnh! Người nói câu ấy thật là chí lý. Vì võ công của kẻ thù chúng ta vô cùng thâm hậu, cao cường. Một lực lượng của chúng ta không đủ sức đối phó nhưng nếu ta hợp sức thì có thể thắng được chúng. Hiện nay hai cao thủ của đối phương đã bị người của ta chặn đứng, hai ta lập tức hành động.

– Chính thế, đồng ý, tại hạ không biết vì sao Sở Vân cũng gieo thù kết oán với các hạ?

Hồng ảnh lang trung bước đến hai bước nói:

– Lão phu và Sở Vân không hề có thù oán. Cô Yển La Hán kia mới là kẻ thù của lão phu mà nếu muốn giết Nghiêm Tiểu Thiên thì trước mắt phải loại trừ Sở Vân. Nếu không mọi việc hấn đều nhúng tay vào.

Vừa nói xong, Hồng ảnh lang trung đã rút trong người ra binh khí quen thuộc của lão, thấy thế Cổ Phàm đưa hai tay lên hành lễ nói:

– Xin mời!

Thế là Trần Hạc cất hủ rồi thân hình bắn như một ánh sao băng lao bổ vào Cô Yển La Hán, khi còn cách ông ta chừng ngoài bảy thước thì một luồng kinh khí đã bay vút đến ông rồi. Bỗng Trần Hạc rống lên một tiếng kinh hãi khi có một bóng người vút tới chặn đứng thế công của hấn rồi nhảy qua bên nhẹ nhàng đáp xuống. Người ấy chính là Sở Vân, chàng cất tiếng cười, xuất một đường kiếm, hàn quang từ bốn phía như một con sóng âm âm cuốn tới, hất bốn ngọn thiết chuỳ dạt qua một bên rồi chụp xuống Hồng ảnh lang trung Trần Hạc. Ngay lúc ấy sáu người kia huy động binh khí như sấm sét cuồng phong xông vào tấn công Sở Vân. Cô Yển La Hán thấy thế hét to:

– Lão đệ chú ý!

Rồi thân hình to béo của Cô Yển La Hán tiếp theo tiếng quát của ông ta bỗng cuộn tròn lại như một quả bóng lăn lông lốc trên mặt đất, Kim cô vĩ trong tay ông lúc giật lúc quét, lúc cuộn lúc xoắn.. vung ra hai bên tấn công vào Song thần tiên, khiến cho tình thế cuộc chiến thay đổi. Thế công của Song thần tiên đều nhằm vào thân hình to lớn của ông ta làm mục tiêu nhưng lúc này mục tiêu ấy bỗng nhỏ lại chỉ còn một nửa cho nên họ phải chọn lựa vát vả đồng thời thế công của họ đều bị

một sức phản lực mạnh mẽ vô cùng phản ứng lại khiến cho họ rất lúng túng. Lúc này màn đêm càng u ám, sao yếu trăng mờ, gió đêm lạnh lạnh. Tiêu Lương múa tít song câu huy động toàn lực liều mạng kịch chiến với Khoái đao tam lang Lý Khải. Hai người đã đánh nhau hơn năm mươi chiêu. Ngọc hồ Tiêu Lương đã dần dần rơi vào thế bị động. Võ nghệ của hắn đều do người chú là Tiêu Kính đích thân truyền dạy, đạt được trình độ cao thủ hạng nhì trong giang hồ nhưng kinh nghiệm trận mạc còn ít quá, hỏa hầu chưa đủ mà dám đối phó với Khoái đao tam lang thì hắn không bị thất cơ sao được?

Tình thế trận đấu Sở Vân nhìn thấy rất rõ, từ lúc Trần Hạc tham chiến thì áp lực của phe đối phương càng nặng nề hơn, đặc biệt là áp lực của Đái Vô Song và Trần Hạc. Sáu nhân vật thượng đỉnh võ lâm vây công một mình Sở Vân. Có thể nói với áp lực của sáu người ấy liên thủ lại e rằng có thể đối chọi được với họ, chỉ có vài ba nhân vật tối thượng trong võ lâm đương đại mà thôi. Trần Hạc vô cùng tự kiêu, tự đại, trong mấy mươi năm qua lẫn lộn giang hồ nổi danh là độc ác, hành động xảo quyệt, nhưng lúc này hắn không thể áp dụng điều ấy để thi triển được vì hắn chưa bao giờ được nghe nói qua chứ đừng nói là trông thấy được một nhân vật bằng xương, bằng thịt lại có thể buộc hắn không sao ngóc đầu lên nổi. Sở Vân tập trung tinh thần thực hiện Cô quang kiếm pháp, mỗi chiêu mỗi thức thiên biến vạn hoá, thanh kiếm vũ lộng rít lên những tiếng quỷ khóc thần sầu khiến cho sáu đối thủ vừa đánh đỡ vừa hoang mang.

Cửu luân quân tử Cổ Phàm càng thấy lo lắng vì hắn thấy rõ tình thế mỗi ngày một xấu đi. Nếu cứ thế này tiếp tục thì chắc chắn đồng bọn của hắn sẽ sa vào tử địa. Đang lúc ấy bỗng có tiếng Đại mặc đồ thủ quát to lên:

– Minh chủ, bọn chúng muốn bắt bốn toà đèn mạng!

Sở Vân hiểu ngay ý đồ của Khố Ty muốn tốc chiến tốc thắng, đại khai sát giới, chàng chưa kịp trả lời thì Cổ Phàm đã như một mũi tên bắn tới, cặp Nhật nguyệt luân luôn sáng trong tay và hình ảnh cái đầu sói nhe nanh múa vuốt vàng rực trên tay áo hắn ánh lên khủng khiếp. Đồng thời tiếng chuông đồng đã vang lên tứ phía, mười tám trọng huyết trên người chàng đã bị uy hiếp bởi thế công của Hồng ảnh lang trung Trần Hạc.

Sở Vân lách người qua bên, đường kiếm loé lên như chớp, đồng thời mũi chân của chàng đã nhanh như ảo ảnh phóng thẳng vào đan điền đối thủ.

Ngay lúc ấy một luồng kiếm quang bảy màu rực rỡ đã cuốn đến sát

người Sở Vân. Chàng lập tức chuyển người sang một phương vị khác, bắn sang phía bên như một mũi tên. Ngay lúc ấy Nhật nguyệt luân của Cổ Phàm, Đồng lãnh của Trần Hạc và nhuyễn kiếm của Đái Vô Song đã từ ba phía ập tới người của Sở Vân.

Sở Vân chống mũi kiếm xuống mặt đất, thanh kiếm cong hẳn rồi bật trở lại, theo đà bật của thanh kiếm, cả thân hình của Sở Vân bắn lên cao mấy trượng rồi đột ngột lẳng không đảo lại, thanh kiếm và thân hình hợp lại thành một, rồi từ trên cao cuốn xuống theo vòng xoắn như một chiếc lò xo, Hồng kiếm lạc phách Đái Vô Song vội kêu lên:

– Thân kiếm hợp!

Rồi vội vã xuống tấn, múa tít thanh nhuyễn kiếm, tạo thành một bức tường dày đặc kiếm quang cuộn cuộn. Tứ tinh quân thấy thế thì nhảy vọt tới một chỗ kê vai nhau đưa thiết chuỳ lên chuẩn bị. Còn Cổ Phàm và Trần Hạc vội phân ra hai bên nhảy tránh thế công ấy. Cổ Phàm nhảy vọt ra sau gốc cây cổ thụ để nấp. Lập tức phát một tiếng khô khốc, một đạo hàn quang loé lên, thân cây cổ thụ đã bị chặt làm đôi, Cổ Phàm đã bắn người ra xa hơn ba trượng để né tránh. Rồi thân hình của Sở Vân lại tung lên cao hơn bảy trượng rồi lại lao xuống như một cánh đại bàng đen.

Hồng ảnh lang trung lăn tròn trên mặt đất, vạt áo trước ngực đã bị chém bay đi từ lúc nào không biết. Còn tám lưới hàn quang thì chụp xuống bức tường kiếm quang nọ. Những tiếng kim loại va chạm vào nhau loảng xoảng vang lên liên tiếp. Những đốm lửa loé lên, bốn vị tinh quân vội bắn thân hình ra bốn phía, còn Đái Vô Song thì bật về sau hơn bốn bước.

Gầm lên một tiếng, bốn quả trùy lại đồng thời vung lên giáng vào cái vòng tròn đen lấp lánh ánh hàn quang nọ. Những tiếng choang choang của binh khí chạm nhau lại vang lên, Thiên Địa tinh quân hổ khẩu toé máu bật lùi, Ngọc tinh quân binh khí văng ra khỏi tay, còn Hoàng tinh quân thì rú lên thảm thiết, phía trước ngực lão đã bị đánh nát nhừ, chết ngay tại chỗ.

Lập tức ánh hàn quang lại loé lên xả vào đầu Ngọc tinh quân đang còn nằm lăn trên mặt đất chưa kịp bò dậy. Cùng lúc ấy ánh kiếm bảy màu lại đã quét tới sau lưng Sở Vân, Cổ Phàm cùng hai vị Thiên Địa tinh quân ào ào tấn công vào hai bên sườn của Sở Vân và giữa lưng chàng.

Sở Vân cất tiếng cười vang, thân hình bắn xéo qua bên xuyên qua bức tường binh khí dày đặc đó, mũi kiếm Hắc long truy tìm cái cán

bằng thép của Nhật nguyệt luân bức bình khí của Cổ Phàm phải đập vào song chùy của hai tinh quân nọ.

Bị sức ép của Sở Vân, Cổ Phàm từ trên cao đáp xuống, mặt vẫn lạnh lùng, chờ cho lúc thân hình của hắn và Sở Vân bay ngược chiều nhau, vụt sát nhau thì hai tay hắn buông thông ra để cho cặp Nhật nguyệt luân rơi xuống, tay phải hắn vung lên, một luồng tinh quang đã bắn vào ngực Sở Vân.

Thế là cổ tay của Sở Vân lắc mạnh, những đạo hàn quang loé lên, toàn bộ ám khí của Cổ Phàm ném tới đều bị đánh rơi tất cả, nhưng lúc ấy lại có thêm hai đạo ám khí như thế bắn tới. Thân hình Sở Vân ở trên không đã lâu và chàng hiểu rõ cảnh tượng này không cho phép hạ xuống đất mà cũng không có cách gì để né tránh kịp, nên chân trái đạp mạnh vào mu bàn chân phải, thân hình lại vọt lên cao như có ai đẩy chàng lên vậy. Thế là hai luồng ám khí sượt dưới bàn chân chàng lướt đi, tắt ngấm trong không gian.

Cùng lúc ấy có những tiếng động khê, xé gió lao vút tới từ bốn phía, nhưng điều càng làm cho người ta khiếp sợ hơn là Sở Vân chưa kịp phát hiện thì ám khí đã đến sát bên người chàng rồi.

Thế là không thềm để ý đến thế công mãnh liệt của anh em Thiên địa tinh quân, song cước của chàng đá thẳng vào hai quả chùy ấy, đồng thời Khổ tâm hắc long kiếm vung lên muôn ngàn đoá hàn quang hướng về phía sau mà bắn vút tới.

Lúc mũi chân của Sở Vân vừa chạm vào thân quả thiết chùy thì cũng là lúc phía sau lưng chàng vang lên những tiếng động khe khê.